

Liturgie

Welkom

Stilte

Votum en groet

Zingen Opwekking 689 – Spreek o Heer

Als leefregel Lezen 1 Johannes 4: 7-14

Zingen GK Psalm 63: 2 – Uw liefde is het hoogste goed

Gebed

Kindermoment

Zingen Opwekking 549 – Ik kniel neer en belijd

Lezen Lucas 24: 28 t/m 40, Johannes 20: 24-27 en Openbaring 5: 1-8 - Jolien

Zingen GK 218: 1, 2 en 4 – Lof aan Gods Zoon die als het Lam

Tekst Lucas 24 : 39a

Preek

[Raak mijn wonden aan - Sela](#) als luisterlied

Gebed

Collecte

Zingen Opwekking 366 - Kroon hem met gouden kroon

Zegen

Preek Lukas 24: 39a

Littekens **Beamer**

Handen. Wat zijn ze belangrijk! (Plaatje 1)

Je doet er van alles mee.

Een handgebaar. Een handdruk.

Zwaaien. Aaien. Allerlei soorten handenarbeid.

En dus is het belangrijk om zuinig op je handen te zijn.

Ze goed te verzorgen.

Want handen zijn ook blikvangers.

Ze trekken de aandacht.

Dat was ook zo bij de handen van Jezus.

We weten niet precies hoe ze er uitzagen.

Waren ze groot of klein?

Met dikke of slanke vingers?

Waren het misschien eeltige werkhanden?

Dat zou je immers kunnen verwachten van iemand uit een timmermansgezin.

Maar we weten het niet.

Wat we wél weten is dat het in elk geval échte mensenhanden waren.

Aan het einde van zijn leven op aarde uit duizenden te herkennen.

Omdat het toen doorboorde handen wáren! (Plaatje 2)

En nóg steeds zijn! ....

Wij mogen geloven dat elk kind van God dat sterft, bij de opstanding een heel nieuw en volmaakt lichaam krijgt.

Zonder gebreken en beperkingen.

Dus ook geen misvormingen meer.

Maar hoe kan het dan toch dat Jezus ná zijn opstanding nog steeds de tekenen van zijn kruisiging in zijn lichaam heeft staan?

Ja, ik weet niet of jij daar wel eens over hebt nagedacht?

Maar is dat niet vreemd?

Hoe kan het dat de stigmata, de littekens van de spijkers, die dwars door zijn handen en voeten waren gegaan, na zijn opstanding zichtbaar zijn gebleven?

Had Jezus dan toch geen vernieuwd lichaam gekregen?

Weet je, het is meer dan alleen een interessante vraag.

En het antwoord er op is ook meer dan alleen het bevredigen van een stuk nieuwsgierigheid. Want het is niet alleen maar een raadsel.

Nee, het is veel meer!

Het is namelijk puur evangelie!

Jezus die opstond uit het graf, met de tekenen van zijn lijden en dood nog zichtbaar aanwezig in zijn handen, voeten en zij.

Zodat iedereen die hem later weer zou zien, meteen ook wist dat hij het was!

Afgeranseld. Het Lam van God.

Onschuldig ter dood gebracht.

Geslacht aan het kruis!

In het laatste Bijbelboek Openbaring, krijgt de apostel Johannes krijgt een visioen. Hij ziet in een hemels tafereel, God de Vader op zijn troon, omringd door engelen, mensen en andere wezens.

En een Lam dat er uitzag alsof het geslacht was.

Met zeven horens en zeven ogen. (Op. 5:6) (Plaatje 3)

Jezus Christus!

Hij is het!

Herkenbaar aan zijn littekens!

Littekens.

Iedereen heeft ze wel ergens.

Als gevolg van een verwonding of operatie.

Lichamelijk dus.

Maar het kan ook veel dieper zitten.

Krassen op de ziel.

Gestigmatiseerd.

Gebrandmerkt.

Door vooroordelen.

Of valse beschuldigingen.

Wij denken bij de littekens van Jezus meestal alleen aan wat je op zijn lichaam zag.

Maar ook hij was onschuldig veroordeeld.

Wat zal hij ook daarvan een pijn hebben gehad!

Hoe dan ook, achter littekens gaan vaak allerlei bijzondere verhalen schuil.

Zo was “Littekens” ook de titel van een podcast waarin Wilfred Guinee bekende Nederlanders interviewde over heftige dingen in hun leven die littekens hadden achtergelaten. (Plaatje 4)

Zichtbaar en onzichtbaar.

Mensen met littekens.

Een aantal jaren geleden ontmoette ik een ernstig zieke vrouw, die kort voor haar dood, ook haar dochter had verloren.

Het had haar enórm diep verwond.

En littekende de laatste periode van haar leven.

Op zoek naar troost, ontving zij eindelijk rust, tijdens een reis in Israël.

Ik mocht die reis leiden.

We hadden een paasviering in de graftuin in Jeruzalem.

Net buiten de oude stad.

Op de plek dus waar Jezus ooit begraven was, én weer opgestaan!

En het ontroerde me om van haar te horen dat zij in haar eigen littekens uiteindelijk ook de richtingaanwijzers naar de Heer had gevonden.

Naar hem die door alles heen, ook haar lijden op zich had genomen.

Die zich had ontfermd over het leven van haar dochter!

Die zelf ook doodsbang was geweest voor lijden en dood.

En haar dus als geen ánder kon begrijpen.

Ze had ervaren dat je met Jezus in goed gezelschap bent als je zelf lijden moet.

Want samen met hem mag je door het lijden heen, naar het Licht van het Paradijs!
Littekens.

Het woord “Littekens” doet me ook denken aan een boekje over “De jongen die in de hemel was”. (Plaatje 5)

Ken je het?

Misschien heb je het gelezen.

Het is later ook verfilmd.

Met als titel: “Heaven is for real”.

Daar was trouwens veel over te doen.

Want, had de schrijver, die nota bene zelf dominee is, het allemaal uit zijn duim gezogen, of was het werkelijk gebeurd?

Was het feit of fictie?

Het verhaal gaat over een jongetje dat een bijna doodervaring heeft, en daarna vertelt over wat hij in de hemel allemaal gezien heeft.

Zijn opa, zijn vroeg gestorven zusje én ... ook Jezus!

Waarbij hij in zijn beschrijving van Jezus, meteen over de littekens begint!

Littekens.

Dát is wat dat jongetje was opgevallen toen hij in de hemel was en Jezus' handen zag.

Ja, want die littekens vertellen het verhaal.

En dat is ook precies waar het om gaat.

Want wij mogen geloven dat Jezus geleden heeft, gekruisigd is, is gestorven en begraven, maar op de derde dag ook weer opgestaan!

En opgestaan, wel degelijk aan gene zijde van de dood!

De andere kant.

Onmiskenbaar met een vernieuwd en dus onsterfelijk lichaam.

Dat was namelijk ook de reden dat hij door zijn leerlingen niet meteen werd herkend. En met extra bewijzen moest komen om hen te overtuigen.

Echt waar, Jezus had een lichaam gekregen dat geen hinder meer had van allerlei aardse beperkingen. Muren, deuren en sloten hielden hem niet tegen.

Hij kon plotseling verschijnen en ook zomaar weer uit het zicht verdwijnen.

Een lichaam dus dat zich voortbewoog binnen een heel ándere dimensie.

En dan toch die littekens!

Zeker, maar dat hoeft echt niet zo'n groot probleem te zijn als je misschien denkt.

En ook geen reden om er door van je geloof af te raken.

Zo van: zie je wel, het klopt niet!

Want deze littekens hebben niets van doen met een nog stukje overgebleven onvolmaaktheid.

Nee, het zijn juist belangrijke kenmerken van Jezus' volkómen overwinning!

Want ze roepen het uit: Het is volbracht!!

Littekens als uitroeptekens dus.

Omdat ze dienen als gedenktekens en herkenningstekens.

En daarom eigenlijk een soort visitekaartje zijn.

Een legitimatiebewijs.

Zo van: Mensen, Ik ben het!

Echt waar!

Kijk maar naar mijn littekens.

Zij zijn het bewijs!

Littekens als gedenktekens. Beamer

Ja, want Jezus' doorboorde handen zijn voor ons een blijvende herinnering aan het lijden en sterven dat hij onderging om ons te kunnen redden.

Opdat we het nooit vergeten!

Nu op aarde niet.

Als we na ons sterven in de hemel komen niet.

Maar ook niet als we zelf opstaan uit de dood, en later op de nieuwe aarde mogen wonen.

Want de herinnering aan Jezus' dood én opstanding moet voor eeuwig levend blijven!

Waarom?

Nou, opdat we nooit vergeten wie wij zijn, en wie Jezus is.

Onze redder!

En onze opgestane Heer!

Maar dus ook:

Littekens als herkenningstekens. Beamer

We lazen over Jezus' verschijning aan zijn leerlingen.

Mannen die de moed hadden opgegeven.

Ze zouden Jezus nooit meer terugzien, dachten ze.

Maar dan staat hij daar opeens, in hun midden.

En hij laat hen zijn handen en zijn voeten zien.

“Lieve vrienden, kijk goed, want ik ben het!”

En ze zagen het en ze geloofden het!

Behalve Thomas.

Die was er de eerste keer niet bij.

En zodra hij hoort van deze wonderlijke verschijning, roept hij: eerst zien, dan geloven! “Alleen wanneer ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen “

Nou, een week later verschijnt Jezus opnieuw en zegt dan tegen Thomas: “Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen”.

En eindelijk is ook Thomas er dan vast van overtuigd! (Plaatje 6)

Maar samen met de andere leerlingen vast ook diep beschaamd.

Want de littekens in Jezus' handen roepen ook de herinnering op aan dat moment waarop zij zelf geen hand hadden uitgestoken!

En Jezus allemaal in de steek hadden gelaten.

Petrus had hem zelfs drie keer verloochend!

En op Golgotha was er behalve Johannes en een paar vrouwen, niemand van hen bij geweest, om Jezus te steunen, toen de soldaten hem aan het kruis spijkerden.

Dus, naast een blij en opgewonden gevoel van herkenning, vast ook een diep gevoel van schaamte.

Zo van: wij waren er niet bij toen U ons zó nodig had.

Terwijl U juist zóveel van ons hield, dat U het allemaal voor ons deed!

Ja, en nu bent U opgestaan en laten we U eigenlijk weer in de steek.

Want we hebben Uw littekens nodig als bewijs om te kunnen geloven dat U leeft!

En jij?

Geloof jij het ?

Of heb jij ook extra tekenen nodig om het te kúnnen geloven? ...

Misschien heb je dan iets aan het teken van het brood.

Zoals in dat verhaal over de Emmaüsgangers.

Door wie Jezus was uitgenodigd als gast aan tafel.

Voor de avondmaaltijd.

Drie mensen dus.

Je zou kunnen zeggen: een avondmaal in kleine kring.

En dan draait Jezus plotseling de rollen om.

Want de gast wordt gastheer als Jezus een brood neemt, het zegengebed uitspreekt, breekt en uitdeelt.

Die andere twee zien het plotseling voor hun ogen gebeuren.

Twee door lijden gelittekende handen breken het brood!

Twee doorboorde handen.

Meteen vallen de schellen van hun ogen.

Dat ze het niet éérder hadden gezien!

Nú herkennen ze hem pas! (Plaatje 7)

Als gevolg van die handen.

En het brood!

Het is de Heer!

En meteen is hij verdwenen.

Aan het zicht onttrokken.

Maar wat er gebeurde was van doorslaggevende betekenis.

Het kwartje viel.

Het licht breekt door!

Wég zijn alle twijfels!

En overtuigd, door wat ze voor hun ogen zagen gebeuren, rennen ze opgewonden

terug naar Jeruzalem om het ook de overige leerlingen te vertellen dat Jezus leeft!
Maar die wisten het al!

Mijn broer en mijn zus.

Jezus' littekens kunnen wij niet meer zien helaas.

Dat komt later wel.

Als we in de hemel zijn.

Want heaven is for real.

Zijn gedenktekens zien we gelukkig wel.

Telkens als wij avondmaal vieren.

Probeer daar dan bij te zijn.

Om met eigen ogen te kunnen zien wat er gebeurt, als je brood en wijn ontvangt,
uit de handen van Jezus. (Plaatje 8)

Van hem die in de hemel is, maar met zijn Geest ook gastheer aan tafel.

En al kunnen we Jezus zélf niet zien.

We kunnen wel in gedachten bij hem zijn.

Om samen zijn overwinning te vieren.

En hopelijk diep van binnen overtuigd te raken: Ja, ik geloof!

Zonder zijn littekens te zien.

Maar zijn gedenktekens overtuigen mij ervan, dat hij leeft!

En dat ik mag leven, mét hem!

Amen